

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie z odwołania H. J.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 3 marca 2023 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...] ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2022 roku, poz. 593,

z udziałem F. S.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 13 września 2023 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z 3 marca 2023 r., nr [...], działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2
ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz.
269; dalej: „ustawa o KRS”), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: „Rada” lub
„KRS”) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie F. S. do pełnienia
urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...];

2. nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie H. J. i T. Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...].

W uzasadnieniu ww. uchwały wskazano m.in., że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2022 r. pod poz. 593, zgłosili się:

- H.K.- sędzia Sądu Okręgowego w S.;
- F.S. - sędzia Sądu Okręgowego w G.;
- T. Z. - radca prawny - Okręgowa Izba Radców Prawnych w G.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy o KRS.

Na posiedzeniu 27 lutego 2023 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je i omówił szczegółowo zgłoszone kandydatury. Następnie odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W posiedzeniu zespołu nie uczestniczył przedstawiciel KRRP – o terminie zawiadomiony. Podczas głosowania członkowie zespołu nie oddali na H.K. głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”, na F.S. oddali 3 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, a na T. Z. nie oddali głosów „za” ani „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się”. W konsekwencji zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu F.S. na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, objęte niniejszym konkursem. W ocenie zespołu, sędzia F.S. zasługuje na nominację z uwagi na większe doświadczenie orzecznicze w stosunku do kontrkandydatki – sędzi H. K. i większe doświadczenie zawodowe w odniesieniu do kandydatury T. Z.

Przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji,

a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu.

Ustaliwszy, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 64 § 1 i § 2-3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2023, poz. 217 ze zm.), Krajowa Rada Sądownictwa dokonała ich oceny, kierując się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Rada – dzieląc stanowisko zespołu – uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie F.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...].

W dalszej części uchwały (s. 3-9) zaprezentowane zostały sylwetki zawodowe uczestników przedmiotowego postępowania nominacyjnego. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że wszystkie kandydatury posiadają niezbędne kwalifikacje zawodowe, jednakże wyłącznie F.S. spełnia je w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury Prezydentowi RP.

Następnie wskazano, że w każdym postępowaniu nominacyjnym KRS dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie umiejętności dodatkowych.

Uczestnicy postępowania spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru. Zadaniem Rady było zatem przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tej osoby, która spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej

i w najwyższym stopniu. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

F.S. uzyskał bardzo pozytywną ocenę swojej pracy i kwalifikacji merytorycznych, z której wynika, że jest dobrym kandydatem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]. W okresie objętym oceną uzyskane przez F.S. wyniki w zakresie załatwialności były znacząco wyższe od średnich w kraju. Wybrany kandydat w sposób odpowiedzialny i z dużym zaangażowaniem podchodzi do obowiązków, co znalazło odzwierciedlenie w liczbie wyznaczonych i zakończonych spraw. W toku badania akt spraw, sędzia wizytator nie stwierdził żadnych istotnych uchybień. Sprawy prowadzone przez sędziego Filipa Sporka są prowadzone sprawnie, a osiągnane przez niego wyniki orzecznicze pod względem liczbowym oraz stabilności orzecznictwa odbiegają od średniej w wydziale i w kraju „*in plus*”. Orzecznictwo F.S. cechuje bardzo dobry poziom.

H.K. nie uzyskała pozytywnej oceny pracy i kwalifikacji merytorycznych. W ocenie sędzia wizytator wskazała na stwierdzone uchybienia w metodyce pracy sędziego – zwłaszcza w aspekcie negatywnej oceny stabilności orzecznictwa tej kandydatki. Orzecznictwo sędzi zostało ocenione negatywnie, a uzasadnienia orzeczeń budzą poważne zastrzeżenia. Opisane w ocenie uchybienia – zdaniem sędzi wizytator – mają negatywny wpływ na ocenę kompetencji zawodowych H. K. w zakresie metodyki pracy. Ponadto, z akt osobowych kandydatki wynika, że uwagi do poziomu sporządzanych uzasadnień były podnoszone już w opinii z grudnia 2011 r., sporządzonej na potrzeby postępowania konkursowego na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Okoliczność ta ma znaczenie, bowiem potwierdza, że przez ten cały czas metodyka pracy sędzi nie uległa, mimo wskazań zawartych w orzecznictwie sądów odwoławczych i sporządzonej ocenie kwalifikacji, pożądanej zmianie. Z oceny wynika także, że aktywność w zakresie doskonalenia zawodowego i dotychczas posiadana wiedza oraz doświadczenie w dalszym ciągu nie przekładają się na umiejętność prawidłowego uzasadniania wydawanych orzeczeń. Ponadto, stabilność orzecznictwa sędzi H.K. była na poziomie odbiegającym na niekorzyść od przeciętnej uzyskiwanej przez sędziego w kraju, tak w odniesieniu do kolejnych okresów statystycznych, jak i w odniesieniu do wyników za cały okres objęty oceną

kwalifikacji.

W przekonaniu Rady, przedstawione okoliczności, tj. pozytywna ocena kwalifikacyjna, doświadczenie orzecznicze, uzyskane w Sądzie Apelacyjnym w [...], oraz pozytywna opinia Kolegium tego Sądu – przemawiają za uznaniem F.S. za kandydata spełniającego w niniejszej procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP do powołania.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] Podczas posiedzenia 30 listopada 2022 r. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] zaopiniowało H. K. negatywnie, oddając na jej kandydaturę 2 głosy „za”, przy 5 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”, F.S. jednogłośnie pozytywnie, oddając na jego kandydaturę 8 głosów „za”, a T. Z. negatywnie, nie oddając na jego kandydaturę głosów „za”, przy 7 głosach „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”.

F.S. uzyskał zatem jednogłośnie poparcie tego gremium, co zadecydowało o wyborze jego kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...].

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, F.S. posiada bardzo wysokie kwalifikacje merytoryczne, wszechstronne i wieloletnie doświadczenie zawodowe oraz stale pogłębianą wiedzę prawniczą, dające rękojmię wykonywania obowiązków orzecznich na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego na najwyższym poziomie.

O przedstawieniu Prezydentowi RP F.S. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności: wnioski płynące z pozytywnej oceny jego pracy i kwalifikacji, posiadanie doświadczenia orzeczniczego w sądzie apelacyjnym oraz jednogłośnie pozytywna opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...].

W głosowaniu na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 3 marca 2023 r. oddano na:

- H.K. 7 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 7 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 14 głosów), zatem jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- F.S. 15 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i 4 głosach „wstrzymujących się” (oddano ogółem 19 głosów), zatem jego kandydatura uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- T. Z. 1 głos „za” i 1 głos „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się”

(oddano ogółem 18 głosów), zatem jego kandydatura nie zyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Tym samym Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wskazaną wyżej uchwałę.

Pismem z 4 maja 2023 r. odwołanie od ww. uchwały KRS wniosła H.K. (dalej: „Skarżąca” lub „Odwołująca się”), zaskarżając ją w zakresie pkt. 1 (w całości) i pkt. 2 co do nieprzedstawienia Prezydentowi RP sędziego H.K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Skarżąca wniosła o uchylenie uchwały w podanym zakresie oraz o przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

I) przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 ustawy o KRS przez:

- dokonanie oceny kandydatów bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy;

- brak rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o porównywalne kryteria oceny;

2) art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez:

- sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający pełne odniesienie się do materiału podlegającego ocenie, jak i kontrolę uchwały KRS przez Sąd Najwyższy;

II) przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 60 Konstytucji RP przez brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych i jednolitych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby politycznej [pisownia oryginalna, jak zauważa Sąd Najwyższy – Skarżącej chodziło tu zapewne o „służbę publiczną”], równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca podniosła m.in., że posiada staż orzeczniczy ogółem o ok. 10 lat dłuższy od kontrkandydata F.S., jak i minimalnie

wcześniej zaczęła orzekać w Sądzie Okręgowym (s. 3). W swym stanowisku sędzia wizytator poprzestał na argumentach, wyrażonych przez organy, których decyzje kwestionowała, mimo że wskazywała na nieadekwatność tych argumentów (s. 4). Odwołująca się wskazała dalej, że część rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego w [...] ją zdumiewa (s. 4) i przyznała, że jej metodyka pracy nie jest powszechna – wynika bowiem ze świadomości teoretycznoprawnej procesu cywilnego (s. 5). Uzasadnień Skarżącej nie może pisać asystent i jest to poważny problem, gdyż uzasadnienie do orzeczenia dotyczącego jej orzeczenia w Sądzie Apelacyjnym pisze asystent, co jest od razu widoczne (a jednak wizytator odwoływał się do argumentacji uzasadnień sądu II instancji; s. 6).

W konkluzji odwołania Skarżąca podała: „motywacją do tych dość osobistych jak dla mnie wynurzeń jest dyskredytowanie mojej pracy, co można było także stwierdzić w trakcie procedury konkursowej (*vide* indywidualne spostrzeżenia wizytatora a ich zestawienie z argumentacją opartą na ocenie innych). Nie jestem sędzią idealnym, każdy dzień to zarazem dzień zwykłego życia z różną dyspozycją percepcji etc., ale niekonwencjonalność nie oznacza braku rękojmi, a może (powinno być) jest wręcz przeciwnie, bo przecież w procedurze konkursowej chodzi o sędziów wyróżniających się” (s. 6).

Przy piśmie z 19 czerwca 2023 r. Skarżąca przesłała do Sądu Najwyższego wydruki pism związanych z aktualnym procedowaniem jej wniosku o delegację do Sądu Apelacyjnego w [...] (k. 41-44 akt sądowych niniejszej sprawy).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżona uchwała Krajowej Rady Sądownictwa odpowiada prawu.

Należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli

zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS).

Sąd Najwyższy, rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakakolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 czerwca 2021 r.,

I NKRS 56/21).

Przechodząc do zasadniczych rozważań, Sąd Najwyższy wskazuje w pierwszej kolejności na daleko idącą wewnętrzną sprzeczność odwołania. Z jednej bowiem strony, Skarżąca stawia zaskarżonej uchwale bardzo poważne zarzuty, w tym naruszenia konstytucyjnych zasad równego dostępu do służby publicznej, niedyskryminacji oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, z drugiej zaś strony nadaje swemu środkowi zaskarżenia charakter ściśle polemiczny [tu znamieny jest fragment uzasadnienia odwołania: „jak widać i po niniejszym odwołaniu, które – choć nie jest uporządkowane, gdyż wobec pominięcia tylu argumentów z procedury konkursowej, nie wiem, o czym pisać, skoro jest to „niewidoczne” i głównie wybiórczo sygnalizuję, mój styl jest bardziej literacki, a oparty jest na doświadczeniu z czytania przedwojennego komentarza do prac nad procedurą cywilną (z tego zakresu pisałam pracę magisterską), jak i realizacji postulatu komunikatywności dla obywatela (...)” – s. 6, czy powołana już wzmianka o „dość osobistych wynurzeniach” (s. 6)].

Pozostawiając powyższe na marginesie, Sąd Najwyższy stwierdza, że Krajowa Rada Sądownictwa nie uchybiła regułom oraz standardom procesowym w toku przeprowadzania ocenianej procedury konkursowej. Żaden z przedstawionych przez Skarżącą zarzutów nie jest zasadny.

Odwołującą się wskazuje m.in., że jej staż orzeczniczy ogółem jest o ok. 10 lat dłuższy od nominowanego kontrkandydata. Trafność tego stanowiska jest o tyle wątpliwa, że obaj kandydaci są sędziami zawodowymi, którzy zasadniczo po studiach, odbyciu aplikacji i zdaniu egzaminów sędziowskich rozpoczęli pracę orzeczniczą. F. S. urodził się w 1979 r., w 2006 r. złożył egzamin sędziowski, miał krótki epizod pracy jako asystent sędziego, po czym 13 marca 2007 r. został mianowany asesorem sądowym (w wieku niespełna 28 lat). Z kolei H.K. urodziła się w 1971 r., w 1997 r. złożyła egzamin sędziowski, a 3 listopada 1997 r. została mianowana asesorem sądowym (w wieku niespełna 26 lat). W chwili wydania zaskarżonej uchwały obydwój kandydaci byli sędziami Sądów Okręgowych (odpowiednio: w G. i w S.), z tym że F. S. z dniem 1 września 2022 r. został delegowany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Jak wynika z wydruków przesłanych przez

Skarżącą przy piśmie z 19 czerwca 2023 r., dopiero stara się ona o delegację do Sądu Apelacyjnego. Innymi słowy, choć nie jest to kryterium decydujące, pomimo młodszego wieku F.S. posiada ten sam status sędziowski (sędzia szczebla okręgowego), a jednocześnie orzeka już od pewnego czasu na delegacji w sądzie apelacyjnym. Byłoby niewłaściwym gdyby o predyspozycjach do awansu zawodowego decydować miała sama długość okresu orzekania. W grę wchodzi tu także jakość wykonywania służby sędziowskiej, której jednym z wiarygodnych mierników jest uzyskiwanie nominacji (delegacji) do sądów wyższych szczebli. W tym kontekście zasadność twierdzenia Skarżącej, że „F. S. jest ode mnie młodszy 8 lat (jest zatem sędzią raczej 40-letnim, gdy ja jestem sędzią 50-letnim, a chodzi o nominację na poziom Sądu Apelacyjnego)” - s. 2 *in fine* odwołania, nie może uzyskać aprobaty.

Skarżąca stara się wykazać pewne swoje „przewagi” nad kontrkandydatem, wskazuje np. „F. S. (...) egzamin sędziowski zdał dopiero w 2006 r. (abstrahując, że uzyskałam wyższą ocenę, bo pełną 5)” – s. 2 *in fine* odwołania, nie dostrzega przy tym kryteriów, w których to nominowany kandydat wypadł znacznie lepiej. Chodzi tu o jednoznacznie pozytywną ocenę kwalifikacji i zdecydowanie lepszy wynik w głosowaniu Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...].

Także pozostałe zarzuty odwołania, jak brak wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, brak rozpatrzenia kandydatur w oparciu o przejrzyste, jednolite i porównywalne kryteria oceny czy sporządzenie wadliwego uzasadnienia uchwały, są niezasadne. Analiza całokształtu niniejszej procedury nominacyjnej każe stanąć na stanowisku, że Krajowa Rada Sądownictwa – na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego – miała pełne prawo do rekomendowania Prezydentowi RP powołania F.S. na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Rada prawidłowo umotywowwała swój wybór, sporządzając przekonujące i odpowiadające standardom orzeczniczym uzasadnienie.

Na koniec Sąd Najwyższy stwierdza, że w żaden sposób nie dezawuuje dotychczasowego doświadczenia zawodowego i osiągnięć Skarżącej. Odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa jest jednak środkiem zaskarżenia, który powinien opierać się na konkretnych, precyzyjnie wskazanych i uzasadnionych zarzutach, a nie – jak w niniejszym przypadku – dość chaotycznej

polemice ze stanowiskiem Rady, czy tym bardziej z orzecznictwem Sądu Apelacyjnego w [...] (s. 4 odwołania). Sam stosunkowo młody wiek rekomendowanego kandydata (i w konsekwencji krótszy staż zawodowy) nie może stanowić uzasadnionej podstawy odwołania i w konsekwencji efektywnie prowadzić do podważenia legalności zaskarżonej uchwały.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]